

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Crandi.

Jan. 7, 37—39.

Posledni džěń swjedzenja jelenych hětow to běšče, hđžež Sbožnik tele słowa wurěcza. Lud jón swjeczěšče k dopomnjenju na džiwnu pomoc Božu, hđnž běšče tón Anjes israelski lud w pusczinje džiwnje sđzeržať, jón na- hycžil a napowil. Wosěbje rjany běšče posledni swjatosok džěń! Kajke běšče to wnstanje, hđnž měšchnik je skotej khamu čěrpasche se žórli Siloah pschi Zionstej horje a ju potom horje nješesche k templej a tam ju na wołtať wula. Pschi tym lud spěwasche: „Wy budžecze i wješelosěžu wodu čěrpacž se studnje teho sboža.“ To běšče khwalenje Boha teho Anjesa, kiž běšče swójemu ludej přjedža w pusczinje rěki wody dať. Sbožnik přlyšchi to wnstanje luda a wu- stupiwšchi wuloži jo na so: „Ja bym ta prawa studžen. Dželi so komu picž chze, tón pój ke mni a napij so.“ Kajke to krašne słowo, pschetož my bym tola tež kaž israelski lud w pusczinje swěta. Pola Sbožnika namakamy prawe wošchewjenje, kotrež móže lacžnosć našesje dusche stajicž. Potom mamy tež to słubjenje, so wot naš rěki žiwesje wody poběhnu k sbožu našich bratrow.

Pola Jesuša je našes sbože!

1. Sa naš,

2. psches naš sa našich sobucžlowjekow.

1. Sčt. 37. Lacžnosć pola čłowjekow je wšchelaka. Čžělna lacžnosć je, hđnž chze jasyl wustłhnyč. Sbožnik

šebi myšli na khudu lacžnu duschu, kotraž šebi po měrie žada. Našes nješmjertnej duschi chze so picž. Dželi kšchěscžijenjo! posastańcze khwilu we wšchědnym hanjenju a bėhanju a pohladajcze nuts do swojeje wutrobny, njeje tam tajke žedjenje? Njendže psche wšchitke swětne harowanje to čžiche žedjenje: „D so by mi derje bylo, o so bych měr swojeje dusche namakať!“ To je ta lacžnosć, wo kotrež psalmista spěwa: „Kaž jelen jachli po symnej wodze, tak sđychuje moja duscha, Božo, k tebi!“ A to žedjenje njeje směrowacž pschi džěrojtch studnjach tuteho swěta ani w sachodnych kublach. Sswět měra dacž njemóže. Našcha nješmjertna duscha šebi po něschto wyschšchim žada. Dale lacžnosć njeje nicžo druge, khiba to žadanje, měr namakacž i Bohom. A kak budže temu žadanju pomhane? „Komuž so picž chze, tón pój ke mni a napij so!“ Sbožnik steji psched nami, miły a pschecželny; wón spróžnych a wob- cžezěnych k šebi woła. W nim měr namakamy. W to- waštwje i nim namakamy swoje prawe sbože. Sčtóż jeho namaka a pola njeho so napije se studnje jeho hnady, tón tež potom semške žiwjenje w druhim swětle wobhladuje. To móžesč ty khudy hycž a by tola wješely; ty móžesč wopuschčěny hycž a so tola njebojisch. „Přtaj jeno Jesuša, nicžo druge njepomha!“ Pola Jesuša žórli so tebi prawa studžen sboža. Njekń k njemu: „Anježe, ke komu pónđžemy?“ Studžen žiwesje wody so tebi žórli, pschetož wón tebi lacžnemu, we swójich starosčach sđychowazemu wotmolwja: „Dželi-so komu so picž chze, tón pój ke mni a napij so!“

2. Pšhes naš tež našim šobučlowjefam. „Schtož wëri do mnje, jako pišmo praji, i teho žiwota rëki žiweje wody pobëhnu.“ Schtož je t Jesušeje pšchischol, t. r. jeho we wërje šapšchimnyl, wot teho žiwota rëki žiweje wody pobëhnu. Dufcha, kiž je šo pola Jesuša napila, njemóže morma wostacž, ale dyrbi šo šašo won žórlíč, šo by tež druhim žiwjenje pšchinješla. Schto mohł jich wšchitkich mjenowacž, nad kotrymiž je šo tole šlowo dopjelnilo! Pohladajmy na Luthera, kaš šu šo wot njeho rëki žiweje wody do wšcheho šwëta žórlíke! Schtož je wón wucžil — přëdował — pišal — je žohnowanje ša jeho cžaš a ša wšchitke pšchichodne cžašy! Tajki bëšche Wichern, wótz šnutškowneho mišionstwa; kajke rëki žohnowanja, žiweje wody šmilneje lubošče Jesuškoweje šu šo w šnutškownym mišionstwie žórlíke pšhes našch ewangelski lud a kraj! Šaš dyrbišch tež ty, luby šchesczijano, žiwe žórló bhež. Njech šy ty bohaty abo šhudy, wyšoki abo niški, jeno šo šy wucžobnik Jesuškowy, mješ šwojimi, we šwojim domje, we šwojeje šwójbje — tam wot tebje rëki žiweje wody pobëhnu. Šamjení.

„Co pšhes měru wulke bohatstwo Božeje hnady.“

(Ešej. 2, 4—10.)

Šlób (211): Š hlubiny ja wošam cže atd.

Bohatty na šmilnošči
Bóh po šwojeje lubošči
Šhudy naš je lubował,
Š šbóžnošči naš pomował.

W hrëchach mormi ležachmy
Najšórschi my šlóbnižy;
Njemušchni a njehódni
Wšchitžy bëchmy šhubjeni.

Duž je Ššyna lubeho
Póšlal i njebješ šwojeho
Š nam do našchóh' šubjenštwá,
— Wumohł naš je i pošlecža.

Š Šhryštušom je wožiwil
Naš, i nim šobu pšchëšadžil
Na njebješke, šbudžiwšchi
Š mormych naš po mišošči.

Wulke je džë pšhes měru
Bohatstwo, nam pšhes wëru
Škicžene we Šhryštušku
Š nješachodnom' žiwjenju.

Š hnady šbóžni ščinjeni
Woprawdže šmy bohacži
Niz je škutkow prawdošče,
— Ně, dar jeno Boži je!

Šo by ništo nješwalil
Ššo, tež nihdy nješšhroblil
Šako hrëšchnil njemušchny
Mozowacž šo dobroty. —

Šenicžy dar Boži je,
Škicženy nam we wërje;
Ššami Boži škut šmy my,
Wumoženi i njerody.

Š dobrym škutkam štworjeni,
Šo w nich bychmy šhodžili,
Še naš Bóh t nim šhotował,
Šbóžnošč w Šhryštušku nam dal.

Bohatstwo je pšhes měru
Wulke, date i mišošču
Šam wot Wótzá šmilnošče,
— Šrašne šbože šawërnje! —

U.

Ššlowo w prawym cžašu.

Šahlady mandželskeju šebi napšchëžiwó štejachu a wurëčžowanje našta. Štary šušod, nimale šóždy wječžor we šwójbje pšchitomy, šwoju trubku šurješche a šmërom pšchipošluchášche. Šeho hešlo bë: „Ššo nuts njemëšchëčž, taš dolžo hacž džë; wonaj njech to mješ šobu šamaj wucžinitaj!“ Wón šo pšchi šebi šmëjštotášche a myšlesche: „Šmótra dyrbjala nošowacž, to by mudrje bylo.“

Šako paš rošžahlošč wobeju pšchibywašche, jako pola šóždeho i njeju wopšchijëčže wo šamšnej wubjernošči po šdacžu roščëšche a štarzej jeju wadženža pšchëžo hóršcha a wótrišcha bhež počža, šo wón pošbëže, pšchëd njeju štupi, jeju šwaha wo malicžlošč rošnowu, w šotrežž trubku džëžëšche, na mužowe, tu druhu na

žonine ramjo položí a pšchëčželnje džëšche: „Džëšči, dowoltaj mi prašchë!“

Wón šhwilu pošasta a porjadu na njeju hladašche. Šotom i pošbëhnyem hloškom pošracžëšche: „Wëštaj, šchto na waju pošlucha? Wëštaj, šchto je runje šóžde šlowëžko waju šwady šlyšchal? Dopomítaj šo! Čžetaj wóž jeho hišchče dale na tole wášchnje šabawjecz? Njemonëmi wamaj šlowo na jashku? Wëštaj, šchto by wamaj prajil, by-li čžëlne pšchëd wamaj štal? Njemëštaj, šchto wón we šwojim šlowje t wamaj praji? „Mëč budž i wami! Njemadžče šo na pučžu!“

Duž bu, jako by šo wíchor šlehnyl. Mandželskaj šhwilku i wošëbithm, šatrašchënym pošmëwkom na šo hladašchaj; potom wocži wot šo precž t šemi šložičhtaj, dofelž žadny druhemu tu šylsu nočžyšche poššacž, šotraž bëšche do wócžla štupila.

F.

Wótzow duch.

(Špitta.)

Ducho wëry, pošluchnošče,
Š šwjatym škutkam dopomhašch;
Ducho mozžy, poščžiwošče,
Šbóžne dary roššywašch.
Žiwjenje dašch wobhnadžënym
Šralam, šwëdkam, wëšchëžerjam,
Šapošchtolam wušwolënym;
Šjëw šo, pomozniko, nam!

Wobroní i darami naš šwëru,
Niz my šlabe džëčži šmy;
Špožčž nam šhrobloščž, žiwu
wëru,

Šo šo šrucže bëdžimy;
Šo my čžëlo, šwëtnë šchazy,
Šahladnoščž a dobre dny
Njemawžimy dale wjazžy
Šako Boži wojazy.

Daj, šo i Abrahamom mamy
Šhroblu wëru, nadžiju,
Šo šo nihdy nješhablamy,
Wojoščž pšchëwinjemy wšchu;
Ššwërní byli šlubej hnady,
We nim trošchtowali šo;
Šchtož nam lube, pšchëžo radny
Bohu woprowali to.

Čžiwnoščž Šošëšowu daj nam,
Ššwët je nješahšbicžiwny;
Pšočžiwoščž do dušche štaj nam,
Čžert a šwët je šawjedny.
Wucž naš, šo šo šóždy hlada
Šotifarči žahlošče,
Bohu šwëru šlužicžž žada,
Nješke šwëta hidženje!

Špožčž Móššáša šdychowanje
Wo hnady a ščëžëpliwoščž,
Šdnyž pšches šwoje škutkowanje
Našch lud šopi hrëch a šlóbčž!
Nješpšchidaj, šo lubo mamy
Nješničžomnych towašštwó,
Š Móššášom njech pošžadamy
Ša nich poššëčž, modlicžž šo.

Wutrobotoščž Šawitowu
Šošicž w čžëžkim bëdženju,
Šo na Šnjëša wëru nowu
Štajamy kaž na škalu.
Daj, šo wšchitkich lubujemy
Š tež šwojim šwërní šmy,
Š Šawitom šo roššajemy,
Božu hnady pyšamy.

Šahoritoščž wušwëčžënu
Špožčž nam kaž Šeliashej,
Šdnyž šow čžrjodu šapšëpjenu
Šaal čžëri t woporej.
Njedaj, šo my šhibujemy
Šlowu abo šoleno;
Šnuj naš, šo my wostanjemy
Šwoji šwërní šwëdkojo!

Šorlivoščž wšchëch šapošchtolow
Špožčž nam t wješ'šom' šwëd-
čženju,
Šo doščž mëli možnych šlowow
Wo Šnjëšowym čžëžpjenju.
Daj, šo wërnoščž wušnajemy,
Niz naš šwješ'li, šwobodžž;
Šo tež hinaš njemóžemy,
Mëj ty šnježštwó nad nami!

Šošoj wobradž Šchëžëšpanowy
W našim šyššnym žiwjenju,
Še-li w bitwoje čžëžki, čžmowy
Šucžž nam wotšbudženy tu;
Šoššlobja šo na naš čžëčži,
Škicžž nam wëry wješëloščž,
Šotant njebješka nam w šmjercži,
Šjëw nam Šhryšta pšchëšrašnocžž!

Ducho wëry, pošluchnošče,
Š šwjatym škutkam dopomhašch;
Ducho mozžy, poščžiwošče,
Šbóžne dary roššywašch.
Žiwjenje dašch wobhnadžënym
Šralam, šwëdkam, wëšchëžerjam,
Šapošchtolam wušwolënym;
Štrošchtarjo, šjëw šo tež nam!

Šurij Šróšf.

Njewědomnosć.

Sedyn profesor bohawučenosće pomjeda: „Sa běch na puczo-
wanju, mi snapšecza w železniskim woju knjeni ředžeře, kotraž
po řdaczu k lepšim stawam řkusheře. Sa ř nej do řeče řschin-
džeř. Rař to řabawa řobu řschinjeře, wjazy ř wěřtořczu njewěm,
dořcz, řeč ř řčncznje na nabořinu a wěru řschinđze. „Samolwczę“,
ta knjeni hndom nacziřny, „wo tym drje ja hinař myřlu, jako
Wj, mój knjeře; ja řym mjenujz njewěřjaza.“

„„Dha Wam ja ře řwojim rořřeřzowanjom nořzju wobczęřny
bhcž“, ja rořřednajz řnapřhecziwich. „„Tola řzeczę mi tu pra-
řčen domolicz, řař to řschinđze, řo buřchczę njewěřjaza, hndž řcę
tola po řwojim přjedy řczinjenym nařpomnjenju řřchęřczijanřz
woczęnjena? Rařo knjeni rořřuda a řdželanosće řcę Wj wěřcę
pořdžijeřo rař knihu wo řřchęřczijanřkej wěřje czitala.““ A potom
jeř ja dwę kniřy mjenowach, kotreřž na jednore, jara řrořmliwe
wařchnje wuczby wěřy wědomnořtje dopořařujeteř, a řo ju wo-
prařchach: „„Scę Wj řnano tuteř kniřy czitala?““

Wobaj rařaj tu wotmořtu dořtach: „„Nę, ja tu knihu nje-
řnaju.“

„„Abo czitalřcę nęřajřu druřu knihu tejele družiny?““

„„Nę, ja řo teřo njedopominam.“

„„Ale řatechizmuř, kotreřž w młodořczj wuřnjęřcę, řcę tola
tón abo druři řrócz do ruřow wařa?““

„„Šchto řebi myřlicę, mój knjeře“, wona trořu njewólne
wotmořwi, „řař dnrjajala ja we řwojim řawje řo ř tajřimi węzami
řabjeracz?“

„„Nó, częřcena knjeni“, ja řwaha prařach, „„dha řamolwczę
řwobodne, wotewřjene řłowo: Wj njednrjajala řpoprawnje prařicę,
ja řym njewěřjaza, ale njewědomna.““

Njewědomnosć je řřchę huřto řřchicžina njewěřy. Ludžo wo
nęczim řudža, řchtož njęřnaja abo teř řnacž nořzjedža.

F.

Sserbow domisna.

Bóh řohnuj cę, ty Sserbow řjeřřchi krajo,
řdžeř přęřnju řrocžel řtupich do řwěta.
Řřchew twój dnř mje, ty řbóžnyř řonow rajo,
Njeřh twoje řmęwki dnř mi rořřwěřta.

Bóh řohnuj cę, ty drořa domowina,
řdžeř luba macę je kolebała mje.
Čzař młodořcę tu ř róžojřeho řlina
Eřu přeczku njeřle řřchidła jandželřte.

Bóh řohnuj cę, ty řerbřich wóřzow řyđlo,
řdžeř řřchach přęřnje řnyřki macęřne.
D krařnje je, męcz w twojim řřłóđku byđlo,
Řiž ř Wořej miłořczu je debjene.

Bóh řohnuj cę, ty polo narodnořcę,
řdžeř řerbřki duř mi hręje wutrobu.
Mi radořcz řcę, hndž twoja řława rořcę;
Duž Wjęřřny řohnuj Sserbow domisnu!

K. A. Fiedleř.

Čzeř nana a macęř.

Sedyn jara horzř lęczny džen — pomjedajře řary řęřař —
řetřach řwojeřo nana na puczju do męřta.

„Mi by lubo bylo, řurjo“, wón ř poduřchęřnym řłořom řjekny
„hdy by ty tole bręmjjo řa mnje do męřta donjeřł.“

Nó, ja běch dwanaćelęřny řłóczęř, řiž wořębję rařy nje-

džęlařche, a nęřtle ruņje ř řuři řřchindžęch, řdžeř běch wot řwitanja
na řynownyř řnjach džęlacę męř. Sa běch řpřozny, přořřny a
řłóđny, řzřch rař pomjeczęřcęř, řo řmęcz a řwobłęacz, řo byř
potom do řpęwanřře řchule řchol.

Bęch hižom na tym, nę řjeř a to řhęřro wóřřje, řřchetož mje
řamjęřa, řo mje mój nan, potym řo běch řyliczi džen džęlař,
řiřchcę wo tónle pucz přořřęře. Tola we mni bę nęřchto, řchtož
mje wot teřo wotdžęřzowajře — ja mam řa to, řo bęřche to
Woři jandžel.

„„To řo wę, nano, ja je tam hndom donjeřu“, wutrobnje
řjeknyř, řwoju řořu jenemu džęlacęřej dawřchi. Wón mi to
bręmjjo na to řřchepoda.

„Sa řo czi džakuju, řurjo“, wón džeřche. Bęch řebi wot-
myřłiř, řam řicę, ale, ja njewěm, mi dženřa řař žyle prawje njeje.“

Wón mje řacz ř temu puczęř řřchewođžeřche, kotreřž řo ř męřtu
winy; jako mje wopuřchcęři, mi wón ruřu na ramjo poloři a řiřchcę
junřrócz řjekny: „Sa řo czi džakuju, mój řłócziko; ty bęřche mi
přchęřo dořny řny, řurjo!“

Sa řhwatař do męřta a řařo wřóczjo. Rařo do blisřořcę na-
řchęřo domu řřchindžęch, widžach wuřtu řnyř džęlacęřejow řřchęđ
durjemi řtejecz. Sedyn ř nich mi napřchęřo řschinđze. Eřyřly řo
jemu po řizomaj ronjachu. „Twój nan“, wón prařęřche, „mowřy
ř řemi padže, jako durje dořpi. Ř tebi wón řwoje pořłednje
řłowo řjekny.“

Sa řym nęřřole řary muř, řař řęřař řčnczi, ale w řyř dořřich
lęřach, kotreř řo wot tamneje hódžiny pominyřchu, řym řo ja
přchęřo ř nowa Wořu džakowal, řo bęchu to tamne pořłednje
řłowa: „Ty řy mi přchęřo dořny řny byl!“

F.

Hymna.

(Eřęwa řo dženřa w Hornjo-řbělřczanřkim Wořim domje.)

Řařhil, Wořo, ř njeřja dele
Eřwoje hnadne wucho nam!
Řřchęđ twój řrón řacz ř njeřjęřam
Džęczj řót czi přořřtwy řcęle.

řeno twoja węcžna hnada
Eřnaje, řchtož nam řřębne je,
Dawa, řo nam na řhóđ pada
Trořřt, męř, řwěřko njeřjęřte.

Řřchichođ nařch je jařny tebi
Rař řař czař, řiž řařchoł je.
Lud, řiž twój dom waři řebi,
Eřwjęczj tebi modłenje.

Řařhil, Wořo, ř njeřja dele
Eřwoje hnadne wucho nam!
Řřchęđ twój řrón řacz ř njeřjęřam
Džęczj řót czi přořřtwy řcęle.

F.

Sserbowka.

řistoriřka novella wot ř. řiduřa. Eřęerbřchęřil K. A. Fiedleř.

II.

W blisřořczj hornčęřřkeřo torřořchcęřa w Řhocęębusu bęřche
w řpoczatku přjatnateřo lęřřtořka wuřta hařa, kotraž wottam řacz
ř męřchczanřkej muri dořahajřche. Sedyn řjad twarjenjow bę wot
řidow, druři ř wuřkemu džęlej wot Sserbow wobřđłeny. Wobaj
řazpjenaj, deřpotiřřy pořčziřchczanaj ludowaj řplahaj bęřchaj řo
řnajmjęřřcha męřřnje řblžiłoj, hdyž teř řřchęřczijanřka myřł Eřerba
wotdžęřzowajřche, je řidami do blizřchęřo wobřhada řtupicę. A tola
bęchu pořłedniřchi řiřchcę řawidženja-hóđni, hdyž řo řich dořt
ř dořřtom njeřřořzownyř Sserbow řřchirunowajřche. Řřchetož czi
męřjachu řrařřny wořud wřchęch wobřđłęřjow tajřich krařow džęlicę.

lotrež buchu w brjedziwěku dobyte a podczijnjene; woni wjele lěpšchi njeběchu dnyli njewólnizy. Žid móžesche i najmjeńšcha swojej pokhilnosći i wifowarstwu dosć czinic; Šerb nješmėdžišche žaneho měšcžanskeho pschemyšla hamostatnje hladac, a pschi krutym khostanju bė jemu wošebje sakasane, hdy jako mištr w bukelnškim, tkalškim, rėšniškim a pjekarškim rjemješle wustupic. Wón durbjesche czaš žiwjenja džėlaczeť abo towarisč wostac, abo jahłóbdžic. Tole postajenje šo hacž do spocžatka wóšomnateho lėtstotka šdžerža; tola bėchu wokoło tehole czaša lėdy hišcže Šerbja w měscze namafac; najwjetschi džėl bė šo na kraj scžahnył.

Š žėntwam mjes Nėmžami a Šerbami w tehdomniškim czašu nimale ženje njepsińdže; pschetož džėczi i tajkeho měšchaneho mandželstwa, wšcho jene, hacž bė nan abo macž nėmskeho rodu, buchu pschezo jako šerbške wobhladowane. Šalle pschi spocžatku šchėpnateho lėtstotka bu šynam nėmskich nanow a šerbškich macžerjow dowolene, šo jenemu i pomjenowanym schtyrjoch rjemješlow pschiwobrocžic; šynam šerbškich nanow a nėmskich macžerjow — jeli šo tajke mandželstwo i žyła hdy wobšamny — wosta to bjes wumėnjenja sakasane. Pschi wšchėm tym khwali pať šo tež tehdomnišchich Šerbow pózcžiwosć, šprawnosć, šwėrnosć na date šlowo a nješebitna hospodliwosć.

Šorka špomnjena wuška haša bėšche nimale pschezo ludži-próšdna a móžesche šo tam bjes šadžėwka hacž i měšcžanskej muri widžec, kotraž mėjesche na tymle měscze, kaž i žyła na kónzu kóždeje hašy, hacž i měšcžanskej muri došahazej, twjerde durje i duboweho drjewa a se želešom wobbite. Wšchė tajke durje šo we wójnje jako wupadne wrótku wužiwachu; ša czaš mėra šlužachu i temu, šo móžesche šo pschi wudyrjenym wohnju i najbližšcheje hłubokeje našypoweje hrjebje woda wotwodžowac. Šlad tajkimi wrótkami šo najbóle tež wėža posbėhowašche.

Psched poslednim domom tuteje hašy šedžesche holeczka w šerbškim draščėnju. Wona bė wurjadnje rjana. Wuski schtačžik schwižnu, elastisku podobu wobdawašche, a njebė jemu móžno, te polne nadra pocžišcžec. Šrótku šuknička dawašche dwė bėlej nóžny a kulki najdokonjanišcheje formy widžec, a hdyž wona šwojej powoczi i tymi dołhimi cžėmnyimi mikawčžkami posbėhny, šo wócžny w blyšcžcu najczėšcžisčej njebjeskeje módriny šjewiščej. Šišane hłowjaze rubiščko pschecžiwu bėlej koži pėnje wotestawašche, kotruž czerstwa, ale niž psche šylna cžėrwjenina wóžiwjesche, a dnyš a dnyš šebi wona róžł i woblicža schtrychny, kotruž jej pschi jejnym domjazym džėle psches woczi padašche.

Wona bė po šdacžu hižom šhėtry czaš tať šedžala, jako šo lohke, ale krute mužaze štupy šlyšcžec dachu, ke kotrymž wotrohi jašnje šaklincžowachu. To bė nėšcto žadne w tymle róžku mėšta, a mloda Šerbowka pschėšlapjena hłowu posbėhny a na tu stronu hladašche, wot kotrež šo te štupy bližachu. Bė to wyšoka mužika podoba i nadobnym woblicžom. Ša cžornych wloškach bėly baret i dołhim pjerom šedžesche, a pod nim šo cžėmnej woczi w horjazym plomjenju blyšcžesčej. Wyšokemu cžolej šo harmonisžy špodbony oval woblicža pschisamny, a wokoło polneju hubow budžišche wješela lóschtnosć njesadžėwnje hrała, njebudžišche wona šhutnemu czahej mjes woczomaj w nėczim twochowacž mėla.

Młodženz tu Šerbowku hnydom wuhlada, doniž, wot jejneje rjanosće pschėšlapjeny, stejno njewošta. Šalle jako to holeczo špodbizwnje a praščawje na njeho hladašche, šo wón takle i nim do rėczow da:

„Njewėšch, rjane džėcžo, hacž w blisťosći Bohušlaw Štal njebydli?“

„Šaj, tón w tymle domje bydli.“

„Njemóžesch mje i njemu dowjesć?“

„Šchtoha wot mojeho nana cžecze?“ woprašča šo holeczka i widomnym poštróženjom.

„Chžu jemu powjesć pschinjesć wo jeho šotije w Cžechach.“
„„Móji nan žaneje šotry wjazy nima; ta je hižom dawno njeboha.““

„Psched tšjomi mėšazami wona šemrje. Šwotkal to wėšch?“

„„Wy žortujecze, šnježe! Psched wjazy dnyli dwazyczi lėtami je šo wona hižom wottudy šhubila, a mój nan njeje ženje šako nėšcto wo nej šlyšc. Ša ju i žyła šnala nješym, jeno šwojeho nana šlyšchach i mojej njebocžicžkej macžerju drubdy wo tym rėczecž, šo šu Cžechojo w pošlednej wójnje se Šhorjelsčanami wbohu šotru mojeho nana rubili a najšterje škónzowali.““

„Ty šo mylišch, lube džėcžo! Dowjedž mje nuts i šwojemu naney, a wój wo jejnym žiwjenju a wumrjecžu wėstosć i mojeho erta šhonitaj. Šowle wonkach njeje mėšto i temu. — Šchtoha šo hišcže dlisich? Ty mje bórny jako šwojeho pschecžela špóšnajesch!“

Bjes woczakanja wotmlowy wón psches wuske durje šastupi.

„„Woczakajcže wofomik, šnježe, ja hnydom šako pschińdu““, rjekny rjane holeczo, bėžesche nimo njeho psches dwór a wotewri šhwatniwje durje, do mašeje štwicžki w šadnym twarjenju wjedžaze. Šlucže cžyšche te šame šamknyč, ale mlodženz bėšche jej ša pjatomaj šlėdował a ju na tym šadžėwawšche.

„„Woczakajcže jeno hišcže wofomik““, wona i wurasom najwjetscheho štracha prošesche, „„Wy budžecze bórny nuts pušččėny.““

Tola wón w šahorjenošczi jejne šlowa pschėšlyšcha a stejesche na prošy, bjes teho šo móžesche wona to šadžėwacž.

„Šjana cžetka, ja cže bórny wot Šwojeje bojosće wuhoyu“, wón se šmėwkom nadžije rjekny, šastupiwšchi do wuskeje a niškeje štwicžki, kotraž bė nimale wot krošnow wupjeljena a jeno nėšcto ruma pschi šhachlach pošlicžesche.

Pschi krošnach šedžesche muž i wuhornjenymaj rukawomaj a i nahej hłowu, tkalžowy cžolnik hišcže w ružy. Šeho woczi bėšchtej prošcže na šastupjazeho šoženej. Štróžele bėchu jeho bjesrėczneho ščinike.

Ša jene dobo šo wón posbėhny a šo i nohomaj mlodženza cžihny, jeho koleni wopšhijo a na šerbški wuwolajo: „„Mėjczė šmilnosć se mnu a mojim wobohim džėscžom! Ša budu schwikany, do rnyki štajeny a i mėšta wucžerjeny, jeli-šo mje pscheradžicze.““

„„D šnježe““, wolašche tež holeczka i hóršimi šylšami, „„nječžicze naju nješbožownej! Šjeprajcže ničžo wo tym, šchtož tudy widžicze! Šchto stej wamaj šhudoba a minjena wulkosć cžinikej, šo džecze, jej w jejnymaj pošlednim wucžetu wucžušchlicž? — Šeli naju pscheradžicze, škónzujecze cžłowjeka; pschetož nihdy njeby mój nan tón šmėch pschėžiwil, kotruž Wašche šakonje na njeho pschinješku.““

„„Njehańcže šami šwoje šchėdžiwu wlošy, hdyž psched šwojim bratrowzom klecžicze“, mlodženz teho runja šerbški rjekny.

Šajke bė to kuško, kotrež šdobom we wutrobje a woblicžu šchėdžiweho nana a kėžėjazeje džowki dowėru, haj šamo radosć wubudži? To bė kuško jejn macžernej rėcže, kotruž i rėdka nėmski rót rėczesche. Šchto budžišche šo tež tehdy ponižicž a prózowacž cžył, se šerbštimi njewólnikami w jich macžeršcžinje wobkhadžecž!

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šlowy dołhodny šakon ša wucžerjow je druha tomora šakškeho šejma šrjedu tyždenja pschijaka. Dołhodny štatneho wucžerja šapocžnu šo i 1500 hr. a roštu w 3 lėtnych štarobnych pschilohach hacž na 3000 hr. Šo bėchu wucžerške dołhodny w pschirunanju i drubhimi šastojnikami psche niške, šo přecž njeda, a w našchim czašu, hdyž je žiwjenje drohe, je powitacž, šo je šejm žadanje wucžerjow dopjelnil.